

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Aleše Nezdařila a soudkyň JUDr. Zuzany Šmídové a Mgr. Markéty Jiráskové ve věci

žalobkyně: **J. N.**, nar. xxx
bytem xxx xxx, xxx xxx
zastoupena advokátem Mgr. Miroslavem Němcem
sídlem Borská 588/13, 301 00 Plzeň

proti
žalované: **Generali Česká pojišťovna a.s.**, IČO 45272956
sídlem Spálená 75/16, 110 00 Praha 1
zastoupena advokátem JUDr. Robertem Němcem, LL.M.
sídlem Jáchymova 26/2, 110 00 Praha 1

o zaplacení 154 634 Kč s příslušenstvím,
k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 3. prosince 2025, č. j. 58 C 29/2025-49,

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje**.

II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 18 755 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám advokáta žalované.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem zamítl soud I. stupně žalobu o zaplacení částky 154 634 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 11,5 % ročně z této částky od 26. 7. 2025 do zaplacení (*výrok I.*) a uložil žalobkyni

povinnost nahradit žalované do tří dnů od právní moci rozsudku náklady řízení 46 887,50 Kč k rukám advokáta žalované (*výrok II.*).

2. Takto soud I. stupně rozhodl o nároku žalobkyně na zaplacení částky 154 634 Kč s příslušenstvím, požadované po žalované z titulu bezdůvodného obohacení z neplatné Smlouvy o životním pojištění DYNAMIK, uzavřené dne 13. 8. 2006, s počátkem pojištění ode dne 14. 8. 2006. Žalobkyně v žalobě tvrdila, že předmětná smlouva je absolutně neplatná, neboť obsahuje nepřiměřená a zneužívající smluvní ujednání ve smyslu § 56 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák."), která jsou neurčitá ve smyslu § 37 odst. 1 obč. zák. Neurčitost ujednání žalobkyně spatřuje v tom, že tato neobsahují určení konkrétní výše rizikového pojistného, resp. počátečních, správních a inkasních nákladů, ani mechanismus, kterým by jejich výše měla být jednoznačně a transparentně určena, když pojistně technické zásady nebyly součástí smluvní dokumentace. Žalobkyně tak neměla možnost zjistit konkrétní výši daného poplatku, a tedy ani konkrétní částku, o kterou bude snížena kapitálová hodnota pojištění. Žalobkyně dospěla k výpočtu požadované částky 154 634 Kč tak, že od celkového uhrazeného pojistného ve výši 275 442 Kč odečetla mimořádné výběry ve výši 18 000 Kč a rovněž odkupné vyplacené žalovanou při ukončení pojištění v částce 102 808 Kč.

3. Žalovaná považovala pojistnou smlouvu za platnou a určitou, neobsahující zneužívající ujednání. Akcentovala, že pojistná smlouva se neřídí právní úpravou dle zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, neboť byla na základě dohody žalobkyně se žalovanou, obsažené v dodatku k Pojistné smlouvě ze dne 15. 6. 2021, podřízena právní úpravě zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném od 1. 1. 2014 (dále jen „o. z."), v souladu s § 3028 odst. 3 o. z. Z procesní opatrnosti namítla, že nárok vznesený žalobou neuznává nejenom z důvodu platnosti předmětné pojistné smlouvy, ale též s ohledem na promlčení veškerých plnění uhrazených přede dnem 5. 8. 2022 (s ohledem na datum podání žaloby dne 5. 8. 2025).

4. Soud I. stupně vyšel ze zjištění (a mezi účastníky v tom nebylo sporu), že dne 14. 8. 2006 uzavřely žalobkyně se žalovanou Smlouvu o životním pojištění DYNAMIK č. xxx (dále i jen „Smlouva"), jejíž součástí se staly i Všeobecné obchodní podmínky ŽP-VPP-DYKP-0001 a Doplňkové pojistné podmínky životního pojištění ŽP-DPP-DYKP-0005. Dále bylo mezi účastníky nesporné, že obě strany podepsaly Dodatek k pojistné smlouvě č. xxx ze dne 15. 6. 2021 (dále i jen „Dodatek"). Pojistná smlouva zanikla uplynutím doby dožití ke dni 13. 6. 2025, kdy žalovaná vyplatila žalobkyni částku dožití ve výši 102 808 Kč. Žalobkyně v průběhu doby čerpala částku 18 000 Kč jako mimořádný výběr dne 29. 8. 2012. Dle nesporných skutečností mezi žalobkyní a žalovanou byla ze strany žalobkyně uhrazena na pojistnou smlouvu celkem částka 275 442 Kč. Obě strany nesporovaly, že žalované byla dne 25. 7. 2025 doručena výzva k vydání bezdůvodného obohacení a že žalovaná žádnou další částku žalobkyni neuhradila.

5. Na takto zjištěný skutkový stav věci soud I. stupně aplikoval § 3028 odst. 3 a § 3036 o. z., § 37 odst. 1, § 39, § 41, § 52, § 56 odst. 1, § 107, § 451 odst. 1 a § 457 obč. zák. Dospěl k závěru, že s ohledem na uzavření pojistné smlouvy dne 14. 8. 2006, je třeba aplikovat na posuzovaný případ ustanovení zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném ke dni uzavření smlouvy, tj. do 31. 12. 2007. Uzavřel, že z předmětné Smlouvy o životním pojištění, z Všeobecných obchodních podmínek a Doplňkových pojistných podmínek životního pojištění nevyplývá konkrétní výše rizikového pojistného, konkrétní výše počátečních, správních a inkasních nákladů a konkrétní částky, o které bude snížena kapitálová hodnota. Dospěl k závěru, že absence takto podstatných údajů způsobuje neurčitost daných ujednání ve smyslu § 37 odst. 1 obč. zák. Vzhledem k uvedenému uzavřel, že pojistná smlouva ze dne 14. 8. 2006 je absolutně neplatná podle § 37 obč. zák. pro svoji neurčitost. Dovodil, že pokud je smlouva absolutně neplatná, nevznikla, a tedy nemohou existovat z ní vyplývající práva a povinnosti, a proto k ní ani není možné platně uzavřít jakýkoliv dodatek. Současně konstatoval, že ani skutečnost, že strany v bodě 8.4 Dodatku stanovily, že pro případ, že by pojistná smlouva ve znění dodatku byla neplatná, má se předmětný dodatek považovat za dohodu o narovnání závazků z pojistné smlouvy a dohodu o uzavření nové pojistné

smlouvy se zpětnou účinností ke dni uzavření pojistné smlouvy se stejným obsahem, pak podle § 1903 odst. 1 o. z. může dohoda o narovnání upravit jen práva a povinnosti, které jsou mezi stranami sporné nebo pochybné.

6. Soud I. stupně dále uzavřel, že důsledkem absolutní neplatnosti předmětné pojistné smlouvy ze dne 14. 8. 2006 je, že si strany musí navzájem vrátit vše, co podle ní plnily (§ 457 obč. zák.). K námitce promlčení vznesené za strany žalované uvedl, že žalobkyně mohla nejpozději ke dni podpisu Dodatku ze dne 15. 6. 2021 zjistit, kolik k danému datu dosud na pojistném uhradila a jaké jí z tohoto vyplývají nároky, neboť v Dodatku byla uvedena i aktuální výše odkupného, které jí v daném okamžiku mohlo být vyplaceno, a porovnat jej se zaplaceným pojistným; tedy vědomost o těchto rozhodných skutečnostech měla žalobkyně nejpozději v okamžiku podpisu předmětného Dodatku, tj. ke dni 15. 6. 2021. Soud I. stupně tak dospěl k závěru, že s ohledem na subjektivní dvouletou promlčecí lhůtu mohla žalobkyně požadovat pouze plnění, které uhradila v době od 5. 8. 2023 do 5. 8. 2025, kdy byla podána žaloba, resp. do 13. 6. 2025, kdy smlouva zanikla. Dle přehledu plateb žalobkyně zaplatila v tomto období žalované 22 plateb po 1 257 Kč, tj. celkem 27 654 Kč; po odpočtu vrácené částky 50 Kč zaplatila za uvedené období 27 604 Kč. Dle provedeného dokazování žalovaná vyplatila žalobkyni v souvislosti s ukončením smlouvy celkem částku 102 808 Kč. Soud I. stupně tedy uzavřel, že na straně žalované žádné bezdůvodné obohacení nevzniklo. Stejný závěr učinil soud I. stupně i ohledně objektivní tříleté lhůty, pro jejíž počátek je rozhodující okamžik, kdy bezdůvodné obohacení skutečně (fakticky) vzniklo.

7. K argumentaci žalobkyně, že žalovaná nevznesla námitku promlčení v dobré víře, neboť jí bylo známo, že předmětná pojistná smlouva je neplatná, soud I. stupně uzavřel, že z provedených důkazů nelze učinit závěr o tom, že by žalovaná zneužila toto své právo či postupovala v rozporu s dobrými mravy. Ve vztahu k provedení započtení vzájemných plnění účastnic soud I. stupně s odkazem na konkrétní judikaturu Nejvyššího soudu uzavřel, že započtení jednotlivých plnění stran je možné provést pouze mezi pohledávkami, které jsou způsobilé k započtení, tj. které existují a jsou vymahatelné. Pohledávka, která je sice existující, ale je již promlčená, způsobilá k započtení není.

8. S tímto podstatným odůvodněním soud I. stupně žalobu v plném rozsahu zamítl, a to z důvodu neopodstatněnosti uplatněného nároku.

9. Výrok o nákladech řízení odůvodnil soud I. stupně podle § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“). Procesně úspěšné žalované proto přiznal náhradu účelně vynaložených nákladů řízení v plné výši, které jsou představovány odměnou advokáta za 5 úkonů právní služby po 7 300 Kč (převzetí a příprava zastoupení, vyjádření ze dne 19. 9. 2025 a ze dne 10. 11. 2025, 2x účast na jednání soudu) podle § 7 bod 4. vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“), dále 5x paušální náhradou hotových výdajů po 450 Kč podle § 13 odst. 4 AT, a 21 % DPH ve výši 8 137,50 Kč; celkem tedy částkou ve výši 46 887,50 Kč.

10. Žalobkyně napadla rozsudek soudu I. stupně včasným a přípustným odvoláním. Soudu I. stupně vytýkala nesprávná skutková zjištění. Namítla, že závěr soudu I. stupně o počátku běhu subjektivní promlčecí doby vychází z pouhé dedukce, nikoliv z prokázané vědomosti žalobkyně o vzniku bezdůvodného obohacení. Neseznámení pojistníka s výší rizikového pojistného a s poplatkovou a nákladovou stránkou pojištění, je dle žalobkyně vadou právního charakteru, kterou ona jako právní laik a průměrný spotřebitel nemohla sama bez odborné pomoci rozeznat. O bezdůvodném obohacení žalované a o důvodech neplatnosti pojistné smlouvy byla žalobkyně obeznámena až po poradě se svým právním zástupcem; až s okamžikem udělení plné moci žalobkyní právnímu zástupci k vymožení nároků z neplatné pojistné smlouvy je nutné spojit počátek běhu subjektivní promlčecí doby. Žalobkyně rovněž vytkla soudu I. stupně nesprávné právní posouzení věci. Akcentovala, že v tomto sporu není vůbec možné aplikovat objektivní promlčecí dobu dle § 107 obč. zák., což dle žalobkyně vyplývá např. z rozsudků Městského soudu v Praze sp. zn. 29 Co 335/2024 nebo sp. zn. 28 Co 98/2025. Namítla vědomost žalované o vadách předmětné pojistné

smlouvy s ohledem na Dohledový benchmark č. 3/2019 určený všem pojišťovnám, v rámci kterého Česká národní banka upozornila na závažný nedostatek pojistných smluv odkazujících v rámci svého textu na jiné dokumenty. Neztotožnila se se způsobem vypořádání vzájemných plnění soudem I. stupně s tím, že předmětem vypořádání mají být veškerá vzájemně poskytnutá plnění sporných stran. Ztotožnila se se závěry soudu I. stupně ohledně absolutní neplatnosti předmětné pojistné smlouvy. Současně však namítla nesprávné právní posouzení ochrany spotřebitele před zneužívajícími smluvními ujednáními, která jsou zneužívající ve smyslu článku 3 Směrnice, a rovněž ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 obč. zák. znamenají k újmě spotřebitele značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran. Závěrem žalobkyně navrhla, aby odvolací soud podal žádost Soudnímu dvoru Evropské unie o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se výkladu unijního práva, neboť dle přesvědčení žalobkyně na spornou věc dopadá Směrnice.

11. Z vyložených důvodů žalobkyně navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně změnil tak, že žalobě zcela vyhoví a žalobkyni přizná plnou náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů, eventuálně aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

12. Žalovaná se k odvolání žalobkyně vyjádřila tak, že s ním nesouhlasí. Výroky napadeného rozsudku považuje za věcně správné. Ve vztahu k počátku běhu subjektivní promlčecí lhůty se ztotožnila se závěry soudu I. stupně, tedy že žalobkyně měla vědomost o rozhodných skutečnostech nejpozději v okamžiku podpisu předmětného Dodatku, tj. ke dni 15. 6. 2021. Ohledně právního režimu pojistné smlouvy se žalovaná neztotožnila s právními závěry soudu I. stupně ohledně absolutní neplatnosti pojistné smlouvy podle § 37 odst. 1 obč. zák., a ani v tom, že Dodatek nevyvolal jím zamýšlené právní účinky spočívající ve zhojení vad dle § 553 odst. 2 o. z. V této souvislosti namítla nesprávné právní posouzení ze strany soudu I. stupně. Akcentovala, že veškerá neurčitost ujednání předmětné pojistné smlouvy byla odstraněna právě uzavřením Dodatku, kterým byly vyjasněny konkrétní částky veškerých rozhodných položek pro formování kapitálové hodnoty pojištění, a tedy pojistného plnění, a to v souladu s § 553 odst. 2 o. z. Pojistná smlouva je tak platným právním jednáním. Ztotožnila se též se závěry soudu I. stupně ohledně případné možnosti aplikace objektivní promlčecí lhůty na nárok žalobkyně; k otázce vyloučení aplikace objektivní promlčecí lhůty v obdobných sporech odkázala na usnesení Ústavního soudu ze dne 10. 1. 2024, sp. zn. IV. ÚS 2429/23. Odmítla názor žalobkyně v tom, že by námitka promlčení vznesená žalovanou byla v rozporu s dobrými mravy. Uvedla, že po celou dobu jednala v dobré víře, poskytovala žalobkyni pojistnou ochranu, plnila své závazky ze smlouvy a měla za to, že pojistná smlouva je platná. Námitka promlčení vznesená žalovanou je plně v souladu s dobrými mravy a žádným způsobem není v rozporu se zásadami poctivého obchodního styku ani s ustanovením § 6 o. z. Ztotožnila se se závěrem soudu I. stupně ohledně vypořádání bezdůvodného obohacení o tom, že nepromlčená plnění žalované převyšují nepromlčená plnění žalobkyně. Vyjádřila nesouhlas s názorem žalobkyně, že soud I. stupně měl posoudit neplatná ujednání pojistné smlouvy optikou zneužívajících klauzulí ve smyslu Směrnice 93/13/EHS. Pokud dle žalobkyně v daných ujednáních předmětné pojistné smlouvy zcela chybí nějaká podstatná informace, pak se dle žalované zcela zjevně jedná o nedostatek projevu vůle spočívající v nejednoznačnosti věcného obsahu, tj. o vadu neurčitosti dle § 37 odst. 1 obč. zák., nikoli o vadu nepřiměřenosti dle § 56 obč. zák., natož o neplatnost přímo dle Směrnice, která není přímo vykonatelným právním předpisem. Žalovaná v této souvislosti poukázala na závěry Ústavního soudu v jeho usnesení ze dne 10. 1. 2024, sp. zn. IV. ÚS 2429/23. Žalobkyní navrhované položení předběžné otázky SDEU ohledně možnosti upřednostnění výkladu před jiným (dle žalované byla tato problematika v rozhodovací praxi SDEU zjevně vyřešena) považuje žalovaná za nepřípustné a předložení věci SDEU v rámci předmětného řízení za nadbytečné a nehospodárné.

13. Z uvedených důvodů žalovaná navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně potvrdil a přiznal žalované náhradu nákladů odvolacího řízení.

14. Odvolací soud přezkoumal správnost rozsudku soudu I. stupně včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř.). Postupem podle § 213 odst. 2 o. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje T. M.

ř. zopakoval listinný důkaz – Dodatek k pojistné smlouvě č. xxx, uzavřený dne 15. 6. 2021. Poté dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně není důvodné.

15. Žalobkyně v průběhu odvolacího jednání odkazovala na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2026, sp. zn. II. ÚS 3645/25. Z tohoto nálezu dovozovala, že ani v této věci nemůže být ignorováno posouzení podle práva SDEU. Žalovaná oproti tomu namítala, že uvedený nález byl vystavěn na jiné situaci a že na tuto posuzovanou věc nedopadá.

16. Soud I. stupně ve věci provedl dokazování v odpovídajícím rozsahu, opatřil si dostatečná a správná skutková zjištění; jeho právní posouzení však odvolací soud nesdílí.

17. Odvolací soud má předně oproti soudu I. stupně za to, že v předmětném Dodatku k pojistné smlouvě č. xxx ze dne 13. 8. 2006, uzavřeném dne 15. 6. 2021, účastníci vyjádřili svoji vůli podrobněji specifikovat obsah závazků z pojistné smlouvy ze dne 13. 8. 2006, odstranit jakékoli právní vady pojistné smlouvy a pochybnosti o obsahu sjednaného závazku ve smyslu § 553 odst. 2 o. z. (viz preambule Dodatku). Žalobkyně a žalovaná rovněž vyjádřily tímto Dodatkem úmysl podřídit předmětnou pojistnou smlouvu právnímu režimu zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v platném znění. Předmětný Dodatek ze dne 15. 6. 2021 podrobněji specifikoval a vyjasnil obsah závazkového vztahu účastnic, odstranil pochybnosti o obsahu pojištění a poskytl žalobkyni benefit podle jejího výběru (viz čl. 9 odst. 9.1). Žalobkyně byla před uzavřením Dodatku seznámena s jeho obsahem včetně pojistných podmínek, jejichž výčet je uveden ve smlouvě, s přehledem poplatků, s modelací budoucího vývoje pojištění s tím, že Dodatek má přednost před zněním smlouvy. Žalobkyně výslovně potvrdila, že má zájem na dalším trvání pojistné smlouvy ve znění tohoto Dodatku. Odvolací soud v této souvislosti rovněž odkazuje na správná a podrobná skutková zjištění z předmětného Dodatku ze dne 15. 6. 2021 soudem I. stupně v bodě 10. odůvodnění napadeného rozhodnutí.

18. Odvolací soud má rovněž za to, že smluvní strany mohou založit účinnost dohody přede dnem jejího uzavření, jinak řečeno, dodatek smlouvy může mít v takovém případě retroaktivní účinky. Smluvní retroaktivita je v oblasti občanského práva nejen známá, ale i přípustná. Jde o důsledek plynoucí ze zásadní smluvní autonomie.

19. Podle § 555 odst. 1 o. z. se právní jednání posuzuje podle svého obsahu. Podle § 574 o. z. na právní jednání je třeba spíše hledět jako na platné než jako na neplatné. V daném případě tedy musí mít prioritu výklad smlouvy, který nezakládá její neplatnost, před výkladem, který neplatnost smlouvy zakládá. Jedná se o základní princip výkladu autonomie vůle při posuzování smluv obecnými soudy (srov. rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 392/20).

20. Odvolací soud tedy uzavírá, že žalobkyni nemohl vzniknout nárok na zaplacení bezdůvodného obohacení ve smyslu § 2991 o. z., když sama svým podpisem odsouhlasila nové znění pojistné smlouvy ve smyslu předmětného Dodatku, které určitě a srozumitelně upravilo veškerá práva a povinnosti z této smlouvy vyplývající. Předmětná smlouva byla ukončena tzv. dožitím se konce sjednané doby pojištění, tj. ke dni 17. 6. 2025. Následně bylo žalobkyni vyplaceno pojistné plnění ve výši 102 808 Kč, když v průběhu pojištění učinila žalobkyně ještě mimořádný výběr v částce 18 000 Kč ke dni 29. 8. 2012.

21. Odhlédnuto od výše uvedených závěrů vztahujících se k Dodatku k pojistné smlouvě č. xxx ze dne 13. 8. 2006, uzavřeného dne 15. 6. 2021 - pokud žalobkyně i v podaném odvolání namítá neurčitost předmětné pojistné smlouvy s počátkem pojištění ode dne 14. 8. 2006, která by byla sama o sobě podstatným nedostatkem (neboť při absenci určitého ujednání o výši nákladů, poplatků, rizikového pojistného není zřejmé, kolik pojistník za získání možnosti investovat prostřednictvím žalované vlastně platí), šlo by ve svém důsledku o případ neurčitosti ceny plnění, která by zasahovala sjednané pojištění jako celek. Vedle namítané neplatnosti předmětné pojistné smlouvy pro neurčitost ovšem nemůže zároveň obstát argumentace žalobkyně o zneužívajícím charakteru ujednání o poplatcích, nákladech či rizikovém pojistném.

Shodu s prvopisem potvrzuje T. M.

22. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2023, sp. zn. 33 Cdo 499/2023, proti němuž podaná ústavní stížnost byla usnesením Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2024, sp. zn. III. ÚS 2438/2023, odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost, ve shodě s usnesením Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2022, sp. zn. IV. ÚS 1984/22, konstatoval, že ve věci týkající se určení neplatnosti pojistné smlouvy a vydání bezdůvodného obohacení spočívajícího v uhrazeném pojistném nejde o případ, kdy směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. 4. 1993, o nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách, ve znění směrnic Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU ze dne 25. 10. 2011, o právech spotřebitelů, musí být vykládána tak, že brání použití vnitrostátní právní úpravy týkající se promlčení. Spočívá-li důvod neplatnosti pojistné smlouvy v absenci určitého ujednání, případně v neurčitosti či nesrozumitelnosti ujednání (§ 37 odst. 1 obč. zák.), nelze její obsah podrobit přezkumu z hlediska jeho přiměřenosti, tj. zda nejde o ujednání, jež způsobuje k újmě spotřebitele významnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran (§ 56 odst. 1 obč. zák.). Z ustálené rozhodovací praxe SDEU (včetně rozsudku ve věci C-485/19) vyplývá, že povinnost vnitrostátních soudů aplikovat tzv. zásadu efektivity je vázána na případy zjevného porušení unijního práva, což není případ, kdy důvodem neplatnosti pojistné smlouvy byla neurčitost či absence obligatorních smluvních ujednání. V rozsudku ze dne 29. 10. 2024, sp. zn. 33 Cdo 3113/2023, Nejvyšší soud vysvětlil, že vedle sebe nemohou obstát závěr, že smlouva určité ujednání neobsahuje, a závěr, že „takové ujednání“ je nepřiměřené. Jinak řečeno nemůže jít o nepřiměřené ujednání, pokud si strany něco určitě neujednaly. To, co ve smlouvě sjednáno není, nemůže podléhat testu přiměřenosti.

23. K námitce žalobkyně, že soud I. stupně nerespektoval rozsudky SDEU (např. ve věcech C-243/08, C-472/10 nebo C-76/10) a nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 45/17 a sp. zn. II. ÚS 78/19, jestliže nezkoumal možné zneužívající smluvní podmínky a možnou netransparentnost smlouvy, je tak nutné uzavřít, že s ohledem na shora rozvedené není výše uvedená judikatura pro posuzovaný případ relevantní.

24. S ohledem na shora citovanou judikaturu Nejvyššího soudu, která byla podrobena též ústavnímu přezkumu, neshledává odvolací soud důvod pro předložení předběžné otázky SDEU.

25. Ve vztahu k odkazu žalobkyně na nový nález Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2026, sp. zn. II. ÚS 3645/25 odvolací soud zastává názor, že žalobkyně závěry obsažené v tomto rozhodnutí mylně interpretuje. Citovaným nálezem Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2026, sp. zn. II. ÚS 3645/25, Ústavní soud zrušil usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 9. 2025, č. j. 33 Cdo 3051/2024-131, z důvodu, že se Nejvyšší soud nevypořádal s důvody, pro které bylo dovolání podáno. Nedostatek rozhodnutí, proti němuž ústavní stížnost směřovala, shledal Ústavní soud v tom, že se Nejvyšší soud ani soud odvolací vůbec nezabývaly otázkou aplikace práva EU a nezjistily, zda obvodní soud předmětnou otázku posoudil správně. Podle Ústavního soudu je ústavní stížnost týkající se merita věci za dané procesní situace prostředkem předčasným.

26. Odvolací soud tedy uzavírá, že byť se v posouzení některých otázek neshodl se soudem I. stupně, výsledně dospěl k závěru, že jeho zamítavé rozhodnutí je ve výroku ad I. věcně správné, a napadený rozsudek proto podle § 219 o. s. ř. potvrdil, včetně věcně správného výroku ad II. o nákladech řízení, jehož znění bylo v souladu s ustanovením § 142 odst. 1 o. s. ř.

27. Pouze pro úplnost odvolací soud uvádí, že jak žalobkyně, tak i žalovaná v průběhu řízení předkládaly na podporu své argumentace mnohá rozhodnutí soudů v obdobných věcech. Rozhodovací praxe není jednotná, odvolací soud dbal zejména na to, aby věc posuzoval s ohledem na její konkrétní specifické skutkové okolnosti.

28. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř., neboť žalovaná byla v odvolacím řízení zcela úspěšná. Náklady odvolacího řízení na straně žalované, která byla i před odvolacím soudem zastoupena advokátem, jsou tvořeny: odměnou advokáta za 2 účelně vynaložené úkony právní služby po 7 300 Kč (vyjádření žalované ze dne 17. 2. 2026 k odvolání žalobkyně, účast u odvolacího jednání dne 29. 7. 2026) podle § 6 odst. 1 a § 7 bod 5. AT, dále náhradou hotových výdajů za 2 úkony právní služby po 450 Kč podle § 13 odst. 4

AT, ve znění účinném od 1. 1. 2025, to vše zvýšeno o 21 % DPH (3 255 Kč). Celková výše nákladů řízení je představována částkou 18 755 Kč. Její zaplacení uložil odvolací soud neúspěšné žalobkyni ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku podle § 211 a § 160 odst. 1 části věty před středníkem o. s. ř., k rukám advokáta žalované podle § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu České republiky, prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, a to za podmínek § 237 o. s. ř.

Praha 29. července 2026

JUDr. Aleš Nezdařil v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje T. M.